

Slovo k povzbuzení na neděli 3. dubna 2022, na 5. neděli postní – C
Biblická čtení: Iz 43,16-21; Ž 126; Flp 3,8-14; Jan 8,1-11

Milé sestry, milí bratři,

dnes – na již pátou neděli postní – máme před sebou opět krásné evangelium; „**Ježíš a hříšnice**“ bývá zpravidla redakčně nazývané.

A můžeme docela klidně **nechat stranou**, že dle biblistů je tento úryvek nejspíš nejanovskou vsuvkou do Janova evangelia, text patrně starší než nejmladší evangelium: V každém případě se stal a je součástí Božího slova Janova evangelia, podává inspirované svědectví o jednání Pána Ježíše a chce k nám promluvit. Stejně tak můžeme **nechat stranou** pozdější, pozdně patristické ztotožnění ženy hříšnice s Máří Magdalénou a s ženou v domě Šimona farizeje: Jméno a totožnost ženy nám evangelium nepředkládá, pro význam jeho poselství to tedy není důležité.

Zaměříme svou pozornost raději na to, **co v evangelijním úryvku je...**

Zaprve: Pán Ježíš nepřichází, aby hříšníka odsoudil a zničil, ale aby ho zachránil; to sám říká a hlavně ukazuje vícekrát. Proto **zachraňuje** i «ženu dopadenou v cizoložství při činu». V každém případě **před společenskou smrtí**; kamenování by v praxi Ježíšovy doby patrně již neznamenovalo fyzickou smrt (tak už se v té době nejspíš nekamenovalo), ale jen bolestivý trest a především těžkou společenskou stigmatizaci. Možná ji **chrání** před zkaženým nebo promarněným životem; nevěra přeci zpravidla způsobuje bolest a ničí lidské vztahy. A navíc jen jako Boží Syn věděl, zda **i před smrtí věčnou**.

Zadruhé: Setkání s Pánem Ježíšem **proměňuje** člověka **silněji a účinněji** než jen slova Zákona, **než** samo ženě jistě dobře známé přikázání Desatera «**nezcizoložíš**». Zázrak **skutečné proměny** lidského nitra a života k trvale lepšímu povětšinou nezmůže ani to nejlepší moralizování a často už vůbec ne trest. Proměnu může však způsobit **opravdové životní setkání s Pánem Ježíšem**, tajemství daru křesťanské víry, tajemství **živého vztahu s ním**. Proto Pán Ježíš k nám slabým lidem přichází, abychom v našem srdci a jednání bylo stále méně zla a stále více dobra. **I žena v evangeliu** snad pak opravdu dokázala vstát a od té chvíle již nehřešit, odejít z místa opravdu proměněná podle Ježíšova slova (což by tedy pak vlastně evokovalo ono ztotožnění s Máří Magdalénou, jakkoli bez opory v samotném evangeliu).

A zatřetí: Nikdo z nás **není bez hříchu**, nikdo z nás slabých lidí nemůže jen tak po druhém slabém hříšníkově házet kamenem. **Každý** z nás je nějak podobný lidem **ze zástupu** v jeruzalémském chrámě. **Nehodit kamenem** pochopitelně ještě **neznamená schvalování** zla, ale znamená to **milosrdenství** k druhým, k ostatním hříšníkům. Zvláště k takovým, kteří se dopouštějí hříchu **ze slabosti**, snad ne ze zlé vůle. Jako se hříchu v různých podobách, někdy i zlých, dopouštíme **i my** a potřebujeme milosrdenství druhých.

To jsou pochopitelně **známé věci**, mnohokrát opakované, přesto jsou vždy hodné našeho **rozjímání** a **zpytování svědomí...**

Možná zkusme zaměřit svou pozornost ještě na věc, která také v samotném textu není: **Co Kristus asi psal do toho písku?** To je otázka, která zaměstnávala nejednoho již antického interpreta evangelia. Leckdo si ji položil a pokusil se na ni odpovědět: Pán Ježíš na zem musel psát buď **hříchy**, anebo Boží **přikázání**. Jeden raně středověký byzantský rukopis dokonce vkládá podobnou domněnku do samotného textu evangelia: «(Ježíš se však sehnul a psal prstem na zemi) **hříchy každého jednoho z nich**».

To oporu v analogické četbě Písma svatého má. Vždyť už někteří **starozákonní proroci** hovořili o hříších člověka napsaných jakoby na tabulkách. A hlavně samotný **titulus crucis** je vlastně takovou tabulkou, označením hříchu, ze kterého byl **Beránek nevinný** lidmi viněn.

I tato úvaha je proto snad hodná našeho zastavení se...

Zkusme se dnešním příběhem **nechat trochu vtáhnout:**

Jsme-li tedy na místě **židů ze zástupu** odsuzujícího ženu-hříšnici, buďme o to více **otevření** takovému živému setkání s Pánem Ježíšem, že ho spatříme, jak **píše do země právě naše hříchy a slabosti**. To by nás mělo vést k **milosrdenství**, protože nikdo z nás není bez hříchu, aby mohl hodit kamenem, k **zastydění** se a k **obrácení**.

Jsme-li zrovna spíše na místě **ženy hříšnice**, zkusme se otevřít se **vztahu s Pánem Ježíšem** jako tím, který nás **nechce odsoudit**, ani společensky **dehonestovat** či stigmatizovat, ale před tím vším nás – aspoň v našem srdci – **chránit**, a tak zasáhnout svou **dobrotou**. Abychom i my vstali a již **nehřešili**, anebo cestou obrácení aspoň **vykročili**. Anebo aspoň byli také milosrdní k ostatním, když je Pán Ježíš tak dobrý k nám.

Ale buďme, snažme se být aspoň trochu **i na místě Pána Ježíše** jako toho, který se dokáže zastat i slabého a hříšného, je-li toho potřeba...

Milé sestry, milí bratři, postní doba se již opravdu chýlí ke konci, příští neděle je již Květná. **Kéž i dnešní evangelium** – čtené i v souvislostmi s bolestmi a utrpeními dnešního světa, zvláště šílené války – je nám **povzbuzením** zatoužit ve zbylém čase necelých dvou týdnů do Velikonoc se ještě aspoň **o něco s Boží pomocí pokusit**; o setkání s Pánem Ježíšem, o otevřenost a touhu po obrácení k dobru, o milosrdenství, o nehzení kamenem. Že toto vše by nemělo zůstat jen frází ale mělo dostat docela **konkrétní** podobu, je asi nadbytečné připomínat...